

Apostolok: igaz vagy hamis?

George Davis és Michael Clark

Apostles: True or False? by George Davis and Michael Clark

<http://awildernessvoice.com/ApostlesTorF.html>

Az igazi apostolokat nem emberek hívják el és készítik fel, hanem Isten szüli meg és Ő formálja ki őket. Semmi sem igazolja kétséget kizáró módon valaminek a hamisságát, mint az igazi. Ha a szabad verset összehasonlítjuk egy igazival, rögtön kiderül, hogy az nem igazi ... Isten vagy ember az, aki az átváltoztatást végzi? Ha Isten, akkor az apostol igazi, ha azonban emberek, akkor az apostolok a Sátán szolgái. Ez alapján ez ideig azt látjuk, hogy a mai „apostoli reformáció” inkább hasonlít Horatio Alger – a maga erőfeszítéséből feltörekvő - figurájára, mint igazi apostolok születésére. Az igazi apostolok Isten által születettek és nem önmagukat átváltoztatók. Az igaziak felülről születnek és nem emberi kéz és akarat által.

A Jelenések könyve 2. fejezetében Jézus megáll a hét arany gyertyatartó között, amelyek Kis-Ázsia gyülekezeteit reprezentálják. Néhány pozitív dolog mellett a következő szavakat mondta el az Efézusi gyülekezetnek:

„megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket;” (Jel. 2:2).

Akik elvárták, hogy apostoloknak tekintsék őket, azokat az Efézusi Gyülekezet megvizsgálta, és ez tetszett az Úrnak. Nagyon óvatosoknak kell lennünk, mert olyan napokban élünk, amikor Isten gyermekei közül sokan nem képesek megérteni a különbséget a megvizsgálás és az ítélet, a megkülönböztetés és kritika között, mert minden negatív természetű beszédet és írást kritikának és rombolónak tekintenek. Ez vezetett egy *kritikai beszédet általánosan tiltó* szellemi légkör kialakításához, amit a kontrollt gyakorlók erőltettek rá az emberekre, hogy ne álljanak ellene a megújulásnak és szabad utat engedjenek az ellenőrizetlen megtévesztésnek. Az ige azonban megparancsolja nekünk, hogy **vizsgáljuk meg** (*dokimazo – próbáljuk meg, vizsgáljuk meg, nézzünk utána*) minden dolog hitelességét és csak azt tartjuk meg, ami jó. (lásd. 1Thessz. 5:21). A következő cikket *ennek szellemében* írtuk.

Bizonyos körökben ma óriási hangsúlyt helyeznek az „apostoli hivatal” helyreállítására. Hisszük, hogy ez vezetett Isten szentjeinek hatalom-éhes férfiak és asszonyok által való káros leuralásához, hogy ellenőrzésük alatt tartásuk őket egy olyan akolban, ami nem a Jó Pásztor felügyelete alá tartozik. Ennek eredményeként nem lehetsz az egyházi kereteken belül a nélkül, hogy ne találnád magad egy „apostol” felügyelete alatt. Először ez ártalmatlannak tűnt, mert azok, akik ilyen címet igényeltek maguknak meglehetősen

kevesen voltak, de az utóbbi időben ez a túlzott ambíció úgy megnőtt, mint a *zigguratok* (lépcsős templomok) a Sineár földjén.

Ne becsüld le a nagyravágyó emberek eltökéltségét. Amikor az emberek fejükbe vesznek egy dolgot és az egy központi törekvéssé válik számukra *"semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyenek mindent, amit elgondolnak magukban."* (1 Mózes 11:6). Ez az apostolok helyreállításával való foglalatoskodás egy úgynevezett apostoli hálót eredményezett, felettük egy királyi méltóságban lévő „elnöklő apostollal”. Ezek az emberek az apostolság biblikus nevét felhasználva valójában egy újfajta katolicizmust hoztak létre. Előre nyomulnak a világi és a vallási hatalom szintjén egyaránt, "feltérképezve" az egész világot és az egész világra kiterjedő pápaságot hoznak létre, *pápai bullákat* bocsátva ki, aminek mását emlékeztetőknak hívják. Megtisztelő címeket és furcsa szolgálati megnevezéseket használva a mindennapi gyakorlatban Isten emberei fölé helyezik magukat. Annak ellenére, hogy a cselekedeteiket biblikusnak tartják, meglehetősen kevés igei bizonyíték van, ami igazolná cselekedetüket.

Van egy ige, ami megfelelően leírja ezen új apostoli reformáció mögött lévő hajtóerőt. Ez a 2 Korintus 11:13-15-ben található, ahol Pál apostol ezt írja:

„Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, akik a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat. (3345 metaschematizo – átváltoztatják magukat). Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálóivá; akiknek végük az ő cselekedeteik szerint lesz.”

Ki végzi az *átváltoztatást*? Isten vagy emberek? Ha Isten, akkor az apostol igazi, ha azonban emberek, akkor azok az apostolok a Sátán szolgálói. Amit eddig láttunk az apostoli reformációból az inkább hasonlít Horatio Alger - önmagát átváltoztató - emberére, mint igazi apostolok születésére. Az igazi apostolokat Isten szüli meg és nem magukat változtatják át. Ők felülről születnek, és nem emberek keze és akarata által önnel létre.

Nemrég elmentem az ilyen hangzatos nevű egyik konferenciára, ahol ezek az önmagukat átváltoztató férfiak és asszonyok elnököltek. A büszkeség és a kéjvágy legrosszabb fajtájának ereje itatta át nemcsak a magasra emelt vezetőket, hanem az kiáradt tőlük és átította a tömeget is, ami összegyűlt a lábaiknál, hogy dicsőítse őket! A színpadról három napon keresztül elhangzó prédikációk kimondatlan üzenete a következő volt: "Ha hatalmat és tiszteletet adtok nekünk, ti is hatalmat és tiszteletet fogtok kapni!" Meg vagyunk győződve, hogy ezek az önmagukat átváltoztató „apostolok”, akik a világosság angyalaként jönnek, sok ezer embert tévesztenek meg, ezért Isten gyermekeinek érdekében nem tudunk tovább csendben maradni!

Az igazi apostolok nem emberek által elhívottak és elkészítettek, mert ők Isten által születtek és kiformáltak. Semmi sem bizonyítja egy termék hamisságát jobban, mint az

igazi. A szabad verset egy igazival összehasonlítva, rögtön kiderül, hogy az nem igazi. Nézzük most meg egy igazi apostol elhívását, akinek születése és felkészítése semmiben sem hasonlít a ma ismert úgynevezett apostolokéra.

"Egy idétlen"

Pál esetében egy igazi apostol megszületését látjuk. Pál erről a születésről az 1 Korintus 15:8-10-ben számol be:

*"Legutolszor pedig mindenek között, mint **egy idétlennék**, nekem is megjelent. Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, ki nem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert háborgattam az Istennek egyházát. De Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok; és az ő hozzám való kegyelme nem lőn hiábavaló; sőt többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme."*

Figyeljük meg, mit mond Pál arról, ki volt ő és mit tett, hogy Isten kegyelme átformálja őt. Vajúadások és válságok közepette született valóban Isten keze munkájának hatására. Pál a Galatákhoz írt levél első fejezetében beszél az elhívásáról.

"Pál, apostol (nem emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus által és az Atya Isten által, aki feltámasztotta őt a halálból)" (Gal. 1:1).

Pál megválasztása nem emberek által történt. Mit jelent ez? Az itt szereplő görög szó *po* [575], amit pontosabban *-ból, -ből, -tól, -től*-el lehetne fordítani. Pál elhívása nem emberektől származott és nem is emberek tartották azt fenn. Nem is sok év munkájának eredménye volt végigjárva a vallásos hierarchiát, halomra gyűjtve a tudományos fokozatokat és végül elismerést kapva azért. Pál elhívása és szolgálata a fogantatását, a kezdetet és véghezvitelt illetően is mennyei volt. Elejétől a végéig Pál Isten kegyelme által volt, aki volt. Pál nem egy önmagát átváltoztató ember volt. Azok a napok elmúltak számára, amikor Jézus Krisztus szerelme miatt és számára megfeszítve a jeruzsálemi vallásos élcsapat egyik tagjaként felhagyott a múltjával. Még az általa hirdetett evangélium sem ember által előre megfogalmazott és jóváhagyott volt. Nem egy gyülekezeti tanácskozás alkalmával fogalmazták azt meg. A sok vallásos ember valóban nem fogadta ezt szívesen, ezért állandóan konfliktusba került azokkal, akik nem ismerték az általa hirdetett igazi evangélium valódi tartalmát.

*"Tudtotokra adom pedig atyámfiai, hogy az **az evangélium, melyet én hirdettem, nem ember szerint való**; Mert én sem **embertől** vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által." (Gal. 1:11-12)*

A Pál által hirdetett evangélium nem egy bevált vallásos tevékenység terméke volt. Nem emberekkel való kapcsolaton keresztül kapta, ugyanis emberek nem is voltak közelében, amikor kapta. Pál kitért előlük az ő útján, hogy kizárjon minden emberi ráhatást az elhívását és szolgálatát illetően. Ha az elhívása és evangéliuma tisztán Isteni volt és

mentes minden vallásos meggyőződéstől és becsvágytól, akkor a szolgálata is csak mennyből való lehetett. Pál nem kereste emberek jóváhagyását. Valójában az emberek jóváhagyásának keresését egy alkalmatlansági tényezőnek tekintette. Világosan állította, hogy ha ő emberek jóváhagyását kereste volna, akkor nem lehetett volna Krisztus szolgálója. (Lásd Gal. 1:10). Az evangéliumát közvetlenül Jézus Krisztus kijelentése által kapta. Hogyan szülte Isten és készítette fel ezt az "idétlent"? Hogyan formált át egy Saul névre hallgató farizeust Pálra?

Saulból Pál

A zsidó kultúrában a név megváltoztatása a jellem és a helyzet megváltozását jelezte. A nevek egyben prófetikusak is voltak előre kijelentve az illető sorsát. Látjuk végig a Szentírásban Isten keze által ezeket a névváltoztatásokat. Az apostolok cselekedete elején a tarzusi Saul egy nagyravágyó fiatal farizeusnak mutattuk be, aki azoknak a köpenyét őrizte, akik István halálát jóváhagyták és megkövezték. A Saul név vágyakozást jelent. Tudjuk, hogy az Ószövetségben Saul királlyá választása emberi vágyakozás és választás volt, mert megfelelt a nagyság külső elvárásának. Ez nem Isten vezetőségre vonatkozó elvárása volt, hanem teljes egészében pogány minta. Saul, Kis fia volt, aki Abiélből származott egy hős benjámini vitéztől.

Kisnek ez a fia „ifjú és szép volt; nála Izráel fiai közül senki sem volt szebb; vállától felfelé magasabb volt az egész népnél.” (1Sámuel 9:2).

Miben volt Saul jobb másnál? Kifinomult, "kedves, az érzékeknek kellemes." A bukott ember lelki természetére emlékeztetett. Amikor Éva felnézett a jó és gonosz tudásának fájára ő "látta, hogy a fa eledelre jó ... és kedves a szemnek." Saul fizikai alakját tekintve mindenkinél magasabb volt Izraelben és meglehetősen jóvágású. A személyes megjelenését tekintve feltűnő volt. Pusztán emberi szemmel nézve Saul egy tökéletes férfi volt, óriási tehetséggel és vezetési képességgel megajándékozva. Ne felejtjük el, hogy Izrael egy olyan királyra vágyott, mint a körülötte lévő pogány népeknél volt szokásos (1 Sámuel 8:5). Saul pontosan ezért felelt meg nekik. Betöltötte a szívük tökéletes vágyát.

Most ugorjunk vissza tarzusi Saulhoz

Tarzuki Saul „kis-ember komplexussal” rendelkezett, ami arra sarkallta őt, hogy olyan látványos dolgokat tegyen, ami szükséges ahhoz, hogy a személyes látványa fölé emelje őt. Minden jel arra mutatott, hogy megpróbált Saul király névrokonához méltóan élni. Tudjuk a megtérése előtti napokról, hogy igen nagyratörő volt. A gyülekezet üldözése elősegítette a farizeus Saul karrierjét. Tarzuki Saul egy agilis, feltörekvő, kitűnni akaró ember volt. Keményen munkálkodott azon, hogy eljusson a vallásos létra legfelső fokára, legyőzve az útjába eső óriási akadályokat. A legnagyobb akadály számára az előnytelen külső alakja és a beszéde volt, amit néhányan hitványnak neveztek. (lásd 2 Korintus 10:7).

Az Apostolok cselekedete 13. fejezete 9. verse szerint azonban valami életet megváltoztató dolog történik a tarzusi Saulal. Ekkor még a neve is Saulról Pálra

változott. A Pál név kicsit vagy picit jelent. Érzékelitek ezt a változást? Valami történt Saullal, ami véget vetett a törekvéseinek, hogy egy fejjel mások fölé emelkedjen. A régi Saul élete elmúlt és az új név összhangban van Isten adta jellemével és elhívásával. Az új természet és sors átformálta azt az embert, aki egykor félelmet keltett a hívők szívében, most azonban azt a hitet hirdette, "amit egykor pusztított" (Gal.1: 23).

Hogyan történt egy ilyen radikális változás? Mi okozhatta egy nagyravágyó fiatalember számára, hogy úgy tekintsen a régi életének törekvéseire és a tökéletes vallásos neveltetésére, mint „kár és szemét”? Mi idézte elő egy ilyen emberben, hogy azokhoz csatlakozzon, akiket korábban üldözött? Hogyan történt Saul átváltozása Pálra? A meglepő történet az Apostolok cselekedete 9-13. fejezeteiben van leírva. A Szentírásnak ez a része a kulcs ahhoz, hogy megértsük egy apostol megszületését és ahhoz is, hogy megkülönböztessünk egy igazit a hamistól.

A 9. fejezetben látjuk Sault az ő felemelkedésén munkálkodni egy olyan dolgot cselekedve, ami szükséges ahhoz, hogy nagy lendületet adjon a vallásos karrierjének.

Saulus pedig még fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úrnak tanítványai ellen, elmenvén a főpaphoz, kére ő tőle leveleket Damaskusba a zsinagógákhoz, hogy ha talál némelyeket, kik ez útnak követői, akár férfiakat, akár asszonyokat, fogva vigye Jeruzsálembe.” (Ap.csel. 9:1-2).

A csúc felé vezető úton azonban egy furcsa dolog történik Saullal. Egy vakító fény levetette őt a vallásos lováról és kivetette a vallásos örökségéből. Azt követően, hogy Jézus Krisztus bemutatkozott neki, mint Úr, vakon vezették be Damaszkuszba. Isten szólt egy Saul számára ismeretlen kedves szenthez, Anániáshoz megmondva neki, hogy Saul egy választott hírnök. Az Úr azt mondta Anániásnak:

*"Monda pedig néki az Úr: Eredj el, mert ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok, és Izráel fiai előtt. Mert én **megmutatom néki, mennyit kell néki az én nevemért szenvedni.**" (Ap.csel. 9:15-16).*

Van itt egy bökkenő. Mindannyian nemzetek és királyok elé akarunk állni és az evangéliumot hirdetni nekik, de senki sem akar szenvedni. Hányszor hallottuk a következő verset szajkózni:

"Az embernek ajándéka szabad utat szerez néki, és a nagyoknak orcája elé viszi őt.” (Péld. 18:16)

Utána néztetek már valaha, hogy mi volt a feltétele annak, hogy Isten megajándékozott embereit a föld királyai elé vitték? Néhányukat megkorbácsolták, halálra éhezették, sőt lefejezték, amikor bemutatták őket a világi rendszer eme nagy embereinek. Ez magyarázatot adhat arra, hogy miért van olyan kevés igazi apostol ma. Egy apostol elhívásának RÉSZÉ egy szenvedésre való elhívás. A szenvedés egy felkészítés és szükséges annak a munkának az elvégzéséhez. Mondtam a fiamnak, aki mostanában számos próbán megy át: "a nagy nyomás hatására jön létre a gyémánt". Erre

meglehetősen őszintén a következőt válaszolta, ami nagyon illik ide: "Igen, de mennyi idő kell a szén létrejöttéhez?"

Bizonyos vagyok, hogy sokan rendelkeznek ilyen elhívással az életükben, akik nagyon valóságosan érzik ezt. Mi is ki vagyunk hívva: "Milyen régóta, Uram?" De a szívünkre kell tenni a kezünket és el kell ismerni, hogy az igazi apostolok az ilyen vajúdasokban és szenvedésekben születnek. Ennek a jelen órának a szenvedése nem hasonlítható annak a dicsőségnek az óriási súlyához, ami csak a kereszten túl van. Világosan kijelentve látjuk ezt abból, ahogyan Saul története folytatódik. Anániás megtalálta Sault, megölelte őt, mint egy testvért, imádkozott érte és Isten meggyógyította a vakságát. Az újonnan felfedezett buzgalma Krisztusért és a hatékony igehirdetése miatt a helyi zsinagógában a zsidók öröket állítottak a város kapuihoz, hogy elfogják és megöljék őt. Elkezdődött tehát a szenvedés. A tanítványok meghallották ezt a tervet és a városfalon keresztül egy kosárban leeresztették Sault, és elmenekült Jeruzsálembe. A jeruzsálemi tanítványok félték tőle, mert forró fejűnek tartották, ezért nem tudtak mit kezdeni vele. Igen, amint Saul ismét a városkapun belül volt 'bajt kevert'. Az Úr nevében bátran hirdette az igét és vitatkozott a görög zsidókkal, akik szintén meg akarták ölni. Amikor a testvérek felfedezték a vallásos zsidók szándékát, elvitték Sault Cézareába és feltették őt a Tarsuszba menő hajóra (Ap.csel 9:30). Ezt követően *"a gyülekezeteknek egész Júdeában, Galileában és Samariában békességük volt; épülvén és járván az Úrnak félelmében"* (9:31). Nem helyes azt gondolni, hogy a Jeruzsálemi Gyülekezetben lévő nyugalanság oka Saul túlfűtött buzgósága volt, hanem Lukács nem látta szükségesnek beszámolni az eltávozása utáni nyugalomról. Saul szenvedése folytatódott, mivel az evangélium hirdetésének buzgósága messze meghaladta a keresztyén élet élvezete iránti igényét. Az elveszettekért való szenvedélye jóval nagyobb volt, mint a saját kényelme és biztonsága iránti vágy. Saul felkavarta a 'vallásos fazekakat' Jeruzsálemben. Nem ez volt az utolsó, amikor így tett. A dolgok éppen lecsendesedtek azokat a bajokat követően, amelyeket István kavart fel, amikor kihívás elé állította a jeruzsálemi főtanácsot és akkor jön egy másik radikális ember. Saul még a hívők közösségében sem találhatott vigasztalást. A buzgalma is elválasztotta tőlük. Isten az anyja méhétől fogva elválasztotta őt Krisztus számára, de elválasztotta őt a „zsidó vallásosságtól” is (Gal. 1:12-13). Mikor Isten elválaszt téged, akkor VALÓBAN elválaszt téged! Jézus biztosította őt, hogy az embernek nem kell tenni semmit az apostolság megszületésével és az átformálódással kapcsolatban, és embereknek nem kell beleavatkoznia abba az evangéliumba sem, amit ő hirdetne. Hová kellett tehát mennie? Kezdetben elküldték őt a szülővárosába Tarsuszba, azonban az egyértelmű az erről a felkészülési idejéről szóló beszámolójából, hogy nem ez a teljes történet. Az apostolok cselekedete könyvében Pál hosszú időre teljesen eltűnik a színről. Hová ment?

Itt látjuk a saját beszámolóját:

„Mert hallottátok, mint forgolódtam én egykor a zsidóságban, hogy én felette igen háborgattam az Isten anyaszentegyházát, és pusztítottam azt. És felülmúltam a zsidóságban nemzetembeli sok kortársamat, szerfelett rajongván atyai hagyományaimért. De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől fogva és elhívott az ő kegyelme által, Hogy kijelentse az ő Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között: azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel, Sem nem

*mentem Jeruzsálembe az előttem való apostolokhoz, hanem **elmentem Arábiába**, és ismét visszatértem Damaskusba.” (Gal. 1.13-17)*

A sivatag

Pál megtérése után nem tanácskozott testtel és vérrel, hanem helyette az arábiai *sivatagba* ment. Az a terület, amit Arábiának hívnak a Nagy Szíriai Sivatag része. Hol van az első hely, ahová Isten Saulat vezette, hogy felkészítse őt az élete nagy elhívására? A Szellem a pusztába vezette őt. Hol máshol készítene fel Jézus egy választott edényt? Az egyetlen közös vonal, amit megtalálunk azoknak az embereknek az életében, akiket Isten elválasztott magának az akarata cselekvésére, a pusztában eltöltött jelentős idő, ami kiöli mindent a régi emberi természetből és a szívébe a menny királyságát helyezi. A puszta lecsupaszító munkája megszabadít egy igazi apostolt az emberi dolgoktól és odaszánja magát Isten dolgaira. Nem tudunk sokat arról, hogy mi történt Pál életének ebben az időszakában, de azt tudjuk, hogy megismertette Isten vele az Ő útját és készítette őt arra a munkára, ami előtte állt az Ő királyságának építésében.

Mielőtt Pál visszatért Damaszkuszba, Krisztus átformálta őt. Ma sokan akarják azt az erőt, a címet és a hatalmat, amivel Pál rendelkezett, de kevesen készek alávetni magukat a próbának, hogy kipróbáltakká váljanak a saját pusztai időszakuk alatt.

Néhányan megengedik Istennek, hogy teljesen lecsupaszítsa őket, hogy azután felemelje őket a Saját Fia jellemének szintjére. A legtöbben azt gondolják, hogy használhatják a természetes emberi erejüket „Isten munkájának” végzésére. Erre nyomatékosan azt kell mondanunk, hogy „NEM!”

Ézsaiás prófétált erről a két összeférhetetlen dologról, amikor ezt mondta:

„Ki féli közületek az Urat? és ki hallgat az ő szolgája szavára? ő, aki sötétségben jár és nincs fényesség néki, bízzék az ÚR nevében, és támaszkodják Istenhez! Ímé, ti mind, akik tüzet gyújtotok, felövezvén magatokat tüzes nyilakkal, vettessetek tüzeteknek lángjába és a tüzes nyilakba, amelyeket meggyújtottatok! Kezemből jő ez rátok; fájdalomban fogtok feküdni!” (Ézsaiás 50:10-11).

Pál apostol folytatja:

„Visszatértem Damaskusba. Azután három esztendő múlva fölmentem Jeruzsálembe, hogy Pétert meglátogassam, és nála maradtam tizenöt napig. Az apostolok közül pedig mást nem láttam, hanem csak Jakabot, az Úr atyjafiát. Amiket pedig néktek írok, ímé Isten előtt mondom, hogy nem hazudom. Azután mentem Siriának és Ciliciának tartományaiba. Ismeretlen voltam pedig személyesen a Júdeában levő keresztyén gyülekezetek előtt; Hanem csak hallották, hogy aki minket üldözött egykor, most hirdeti azt a hitet, amelyet egykor pusztított. És dicsőítik bennem az Istent. Azután tizennégy esztendő múlva ismét fölmentem Jeruzsálembe Barnabással együtt, elvivén Titust is.” (Gal. 1:17-2:1).

Több mint tizennégy év telt el mielőtt Pál Barnabással Antiókiából felment Jeruzsálembe, hogy megoldják a – körülmetélkedés körül kialakult - konfliktust. Az igazi apostolok nem egy éjszaka folyamán születnek!

Ezen tizennégy éves időszak közben (Gal. 2:1), a Jeruzsálemi Gyülekezet Barnabást Antiókiába küldte, hogy megbizonyosodjanak igazak-e az eleven pogány gyülekezeetről szóló hírek. Nyilvánvaló, hogy nem kényelmes népszerűségükben Jeruzsálemben élő apostolok kezdték el azt a munkát, ezért volt szükségük megbízható hírekre. Az Antiókhiai Gyülekezet, ahogyan arról Barnabás meggyőződött nagyon eleven volt és nincs információnk róla, hogy Barnabás visszament volna Jeruzsálembe. Ki lehetett az, akire Barnabás elsőként gondolhatott, amikor megtalálta ezt a dicsőséges Antiókhiai Gyülekezetet, ami egy titokzatos szabadsággal rendelkezett? Saulra gondolt és az ő pogányokkal kapcsolatos terhére, és a nélkül, hogy a jeruzsálemi apostoloktól engedélyt kért volna, Barnabás rögtön útnak is indult Tarsusba, hogy megtalálja Sault. Amikor Barnabás megtalálta Sault beszélt neki erről a szokatlan dologról Antiókiában. Együtt tértek vissza az Antiókhiai Gyülekezetbe és ott időztek, tanítva a hívőket a következő évben (lásd Ap.csel. 11:22-26).

Egy apostol születésének utolsó szakasza

Miközben Saul Antiókiában volt, egy másik óriási változás történt az életében és szolgálatában. Olvassuk el az erről szóló beszámolót a maga teljességében, hogy meglássuk egy apostol születésének utolsó szakaszát.

„Voltak pedig Antiókiában az ott levő gyülekezetben némely próféták és tanítók: Barnabás és Simeon, ki hivattatik Nigernek, és a Cirénei Lucius és Manaen, ki Heródesssel, a negyedes fejedelemmel együtt neveltetett, és Saulus. Mikor azért azok szolgálnak az Úrnak és böjtölnek, monda a Szent Lélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam. Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket reájuk vetették, ELBOCSÁTÁK ŐKET. Ők annak okáért, miután kibocsáttattak a Szent Lélektől, lemennek Szeleuciába; és onnét eleveznek Ciprusba. És mikor Salamisba jutottak, hirdetik az Isten beszédét a zsidóknak zsinagógáiban: és János is velük volt, mint segítőtárs. És eljárván a szigetet mind Páfusig, találkoznak egy ördögös hamispróféta zsidóval, kinek neve Barjézus; Ki Sergius Paulus tisztartóval, ez okos emberrel volt. Ez magához hívatván Barnabást és Saulust, kívánja hallani az Isten beszédét. Elimás, az ördögös azonban (mert így magyaráztatik az ő neve) ellenkezik velük, igyekezvén a tisztartót elfordítani a hittől. De Saulus, ki Pál is, MEGTELVÉN SZENT LÉLEKKEL, szeméit reá vetve, Monda: Ó minden álnoksággal és minden gonosszággal teljes ördögfi, minden igazságnak ellensége, nem szűnsz meg az Úrnak igaz útjait elfordítani? Most azért imé az Úrnak keze van ellened, és vak leszel és nem látod a napot egy ideig. És azonnal homály és sötétség száll reá; és kerengve keres vezetőket. Akkor a tisztartó, mikor látta a történt dolgot, hitt, elálmélkodván az Úrnak tudományán. Elhajózáván pedig Páfusból Pál és kísérei, Pergába, Pámfiliának városába mennek. János azonban elválván tőlük, megtér Jeruzsálembe.” (Ap.csel. 13:1-13)

Figyeljük meg itt a változást. Minden egy ima összejövettel kezdődik, ahol próféták és tanítók – beleértve Barnabást és Sault – szolgáltak az Úrnak és böjtöltek. Figyelemre

méltó, hogy az összejöveten jelenlévők hosszú felsorolásában Saul van az utolsó helyen. Aki korábban felette kitűnt a zsidó vallásosságával Isten gyülekezetében most az utolsó volt. Isten oda helyezte, ahol Ő akarta látni. Amikor Barnabás és Saul együtt van említve, ott is Barnabás van az első helyen.

Amikor szolgáltak az Úrnak a Szent Szellem mondta ki az elválasztás szót: "VÁLASSZÁTOK EL Barnabást és Sault SZÁMOMRA. . ." Figyeljük meg ennek az elválasztásnak az igazi természetét. Ez egy elhívás volt, elválasztva minden emberi kötődéstől, egy elhívás, hogy engedjék elmenni őket, egy elhívás, hogy legyenek félretéve egyedül Isten Szelleme ÁLTAL és SZÁMÁRA. Ez egy olyan elhívás volt, hogy egyedül Isten Szelleme által legyenek betöltve, vezetve és felhatalmazva. Valaminek meg kellett változnia! Ez ideig Barnabás és Saul a Szellem által nem voltak teljesen ELVÁLASZTVA a munkára. Tanultak és hirdették az evangéliumot azt megelőzően is, de valaminek meg kellett változni! Nem tudunk róla, hogy Saul ezt megelőzően csodákat tett volna. Először látjuk elválasztva Sault a Szent Szellem számára és egy munkára. Miután böjtöltek és imádkoztak a kezeiket reájuk vetették és ELBOCSÁTÁK ÖKET.

Kérjük, hogy halld meg, amit mondunk! Ezeket a testvéreket nem a gyülekezet küldte ki, hanem a Szent Szellem! Kivezette őket. A többi testvértől az összes elvárás azon az összejöveten az volt, hogy ENGEDJÉK ELMENNI ÖKET! Pontosan ezt tették. Imádkoztak és kezeiket rájuk vetették és engedték őket elmenni. Nem ők küldték ki őket! Ők egyszerűen csak szabaddá tették őket teljes egészében Isten Szellemének vezetésére, hogy felvonja a vitorláikat és közvetlenül az Ő SZELE által legyenek vezetve (lásd János 3:8).

Egyedül Isten ismeri mindazokat a rejtett kötelékeket, amiket az Ő gyermekei egymásra helyeznek azzal az egymás felé tanúsított elvárással, hogy minden vasárnap délelőtt hűségesen megtöltsék a templomi padosorokat. Isten elhívása van a többi hívőn is, valójában ez nem a mi dolgunk. Mindenki az Ő Mestere előtt fog megállni vagy elbukni. Egyébként higgyük el, hogy a testünk felett való uralkodás több mint a valakiről való gondoskodás és az engedelmesség. Nem számít, hogy mennyire szeretjük egymást és vágyunk arra, hogy együtt legyünk. Minden személyes kapcsolatot lazán kell kezelnünk, megértve azt az alapelvet, hogy még ma is a Szent Szellem VÁLASZT EL hívőket magának. Még ma is Isten felé való szolgálatra vagyunk elhíva, mielőtt emberek felé kezdenénk szolgálni. Az ítélet napján nem csak a gyilkosoknak, hanem mindenkinek Neki kell számot adni. Emlékeztek Jézusnak Péterhez intézett szavaira, aki rendkívül kíváncsi volt János elhívására? "*Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!*" (János 21:22).

Barnabás és Saul Páfoszba vitorláztak, ahol egy Barjézus nevű ördögös hamis prófétával találkoztak, aki ott akadályozta őket, ahol csak tudta. Figyeljük meg, hogy a felsorolásban itt még mindig Barnabás van Saul előtt. Végül a 9. versben Saul (aki Pál is), SZENT SZELLEMMEL BETELVE vakságot szólt erre az "ördögfire", akit azt követően egy ideig kézzel kellett vezetni. A tartományi helytartó pedig meglepődött az Úr tanításán és hitt!

A 13. versben ezeket a döntő jelentőségű szavakat olvassuk: „Pál és a vele lévők” elvitorláztak Páfoszból és a pamfiliabeli Pergába jutottak.” Halleluja! Saul meghalt! Megszületett Pál!

Itt a következőt látjuk: "Pál és a vele lévők." Amikor Saul király kicsi volt a saját szemében Isten használni tudta őt. Így volt ez itt is. A tarzusi Pál belenőtt az új nevébe. Pál – Paulus – kicsi vagy apró. A pusztá végezte el ezt a munkát. Isten kegyelmet ad az alázatosnak és ellene áll a kevélynek. Itt látunk valamit Pállal kapcsolatban, amit sosem láttunk korábban. Pál "BETELVE SZENT SZELLEMMEL." Nem kétség, hogy a korábbi életében tele volt buzgósággal, de most miután el volt választva teljesen a Szellem számára, SZELLEMMEL és erővel TELJES VOLT. Ahogyan Zakariás próféta profétálta: "*Nem erővel, nem hatalommal, hanem az Én Lelkimmel*" - mondja a seregek URA" (Zakariás 4:6). A felfelé vezető út lefelé vezet és a lefelé vezető út felfelé. Ahogyan Pál élete mutatja az apostol felkészítése először egy megüresítést és a régi életétől való lecsupaszítást jelent (Fil. 3:4-8) és csak azt követi; a betelve Szellemmel.

Miután tanúi voltunk egy igazi apostol születésének, összehasonlítva azzal az apostoli hálózatot, az nyilvánvalóan színpad-központú, sokakat szórakoztatva a mai keresztyénségben.

"Új apostoli reformáció"

Az egyik meghatározó különbség Pál és a sok mai úgynevezett apostol között, hogy Pál kicsire zsugorodott. Ezzel ellentétben ezek az emberek és asszonyok, akik címeiket és pozícióikat fitogtatják, folyamatosan növekednek. A másik nagy különbség, hogy Pál Krisztust prédikálta, miközben ezek az emberek folyamatosan az apostolságot prédikálják. Pál azt írta: "*Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgáitokat, a Jézusért.*" (2 Korintus 4:5). Ezzel ellentétben minden könyv, amit a mai felemelkedő sztárok írtak az ő feltételezett szolgálatukat védi. Az egyetlen vesszőparipájuk az apostolság újjászületése az egyházban és az apostoli hatalom helyreállítása. Tudjunk róla, hogy csak azok írnak ilyen könyveket, akik apostolnak tartják magukat. Ez egyértelműen egy érdek-küzdelem, ezért önmagukat prédikálják!

Pál figyelmeztet minket, hogy a hamis apostolok azonosító jele a szerepjátszás, azaz képmutatás. "*Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, akik a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat.*" (2 Korintus 11:13). Ha nem vagy igazi apostol az állandó pózolás és színészkedést igényel, folyamatosan meggyőzni másokat, hogy az vagy. Ez lehet a magyarázata annak, hogy új és furcsa szolgálati címeket szükséges felvenniük minden nap. Azt akarják, hogy olyan fontosaknak gondoljuk őket, mint amilyenek ők gondolják magukat.

Azt állítják, hogy "bemelve egy területre és szellemi harcot folytatva a területi szellemekkel" a „szellemi hadviselésben” való győzelem rajtuk múlik.

Az egyik úgynevezett apostol a következőt írja:

"Ezek a szellemi fejedelemségek apránként legyőzésre kerülnek és végül meg lesznek fosztva a trónjuktól a gyülekezet hadviselése által. Helyette egy ember, aki apostol és Krisztusnak engedelmeskedik, fog szellemileg uralkodni a fölött a terület fölött, ahonnan a gonosz szellemi fejedelemséget elmozdították Ahogyan ezek a gonosz anyagi fejedelmek egyesével legyőzésre kerülnek a Sátán ellenőrzése a világ felett lényegesen csökkenni fog. Végül - egy globális szellemi harcban egyesülve - az utolsó apostolok és a Gyülekezet magával a Sátánnal fog megütközni."

A fenti kiválóság látásával ellentétben mi azt gondoljuk, hogy Isten angyalai azok egyedül, akik a Sátánt a tüzes tóba fogják dobni egy Isten által elrendelt időben. Egyfajta elmebetegség lett volna Júdás apostoltól, hogy a figyelmeztetésében ezt írta?

*„Hasonlóképpen mégis ezek is álomba merülvén, a testet megfertőztetik, a hatalmasságot megvetik, és a méltóságokat káromolják. Pedig **Mihály arkangyal**, mikor az ördöggel vitatkoztán Mózes teste felett vetélkedett, **nem mert arra káromló ítéletet mondani**, hanem azt mondja: **Dorgáljon meg téged az Úr!** Ezek pedig azokat káromolják, amiket nem tudnak; amiket pedig természet szerint tudnak, mint az oktan állatok, azok által megromolnak.” (Júdás 1:8-10).*

Ezek az öntelt emberek hisznek abban is, hogy "az apostoli hivatal" helyreállítása a kulcs a gyülekezeti "pénzügyek felszabadításában". Saját elméjükben ezek az emberek a gyülekezet minden problémájára önmagukban látják a választ. Néhányan még veszik azt a bátorságot is, hogy az apostolok sokaságának a csúcsára helyezték magukat. Ezen „apostolok” egyike, aki „elnöklő apostolként” azonosítja magát egy futó bepillantást ad nekünk, ezen önmagukat is becsapó férfiak és asszonyok nagyzási hóbortjáról.

"A mi szerepünk, mint az 'apostolok nemzetközi szövetségének apostoli vezetősége' (apostolic leaders of the International Coalition of Apostles) John Doe (nem az igazi neve) és én megírtuk az első apostoli nyilatkozatot. Ez az enyém és John Doe hozzácsatolja a magáét ugyanabban a kommunikációban . . . a megszokott módon elolvasom a Biblia egy fejezetét minden nap, mielőtt elkezdődik a nap. Szeptember 11-én a 2 Kir. 18-at olvastam, mielőtt hallottam volna a nemzeti tragédiáról. Természetesen a szeptember 12-i olvasmányom a 2 Kir. 19. volt, amikor már tudtam róla. A 18. fejezetben Ezékiás egy szellemi támadást hajtott végre és megszüntette a bálványimádást Júdában. A gonosznak azonban ez nem tetszett ezért elküldte ellene az asszíriabeli királyt, Sénakhéribet, amit az iker-tornyok lerombolásához hasonlítok. Amikor a személyes szerepemért imádkoztam ebben a krízisben, a 2 Kir. 19 beszámolójában Ezékiás válaszához jutottam. Ezékiás megkérdezte az Urat és elküldött az Úr válaszáért Ézsaiás prófétához. Óvatos volt, "mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak." (Ámós 3:7).

Ezékiás király csak azt követően ment vissza az Úr elé miután megkapta az Úr választát Ézsaiás prófétán keresztül és akkor megtette az ő királyi nyilatkozatát. Úgy láttam, hogy az az Úr akarata, hogy elhalasszak mindenféle nyilatkozatot az iker-toronnyal kapcsolatban mindaddig, amíg nem kapok üzenetet a prófétákon keresztül. A válasz (több, mint 1.000 emailt kaptunk) megérkezett a prófétáktól, így most kész vagyok megírni a nyilatkozatot."

Ez az ember királynak tarja magát, királyi rendeletet kiadva?

Így folytatja:

"Elképzelem, hogy sok más apostollal együtt, beleérte John Doe-t (nem a valódi neve) és magamat, egyszer ugyanazt a dolgot fogjuk cselekedni. Ki tudja? Egy napon talán képesek leszünk egyeztetni az egy értelemre jutás érdekében, hogy mit mond a Szellem a gyülekezeteknek - a stratégiai imahálózat, csillagvizsgáló, közbenjáró tábornokok, az apostolok nemzetközi szövetsége, a prófétai vének apostoli tanácsa, a Jerikó központ és más fontos egységek."

Köszönöm parancsnok, főnök úr! Megfigyeltétek, hogy mennyire vonzódnak ezek az emberek a világi rendszerek által használt olyan nevekhez, mint - stratégiai, hálózat, tábornokok, szövetség, központ és egységek? Az egyik ember a konferenciájukon a hatalomban való növekedésről beszélt, ami a nevekben jut kifejezésre. Azt hangsúlyozta, hogy a pásztori szolgálatból a tanítói szolgálatba, a tanítóból az evangélistába, az evangélistából a prófétába, a prófétából az apostolba való átmenet következett be az elmúlt néhány évtized alatt. Amikor ezt hallottam arra gondoltam, hogy talán ezek a nevek lesznek azok, amiket Jézus Krisztus a Királyok Királya után kiabálni fognak? A fenti nyilatkozat elolvasása után ennek elérése nem is látszik olyan távolinak. Semmi sem vakít el annyira, mint a büszkeség. Ezzel ellentétben Pál szavai jutnak az eszembe:

*„Annak okáért szent atyafiak, mennyei elhívásnak részesei, **figyelmezzetek, a mi vallásunknak apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra, Aki hű ahhoz, aki őt rendelte, valamint Mózes is az ő egész házában. Mert ez nagyobb dicsőségre méltattatott, mint Mózes, amennyiben a ház építőjének nagyobb a tisztessége, mint a háznak. Mert minden háznak van építője, aki pedig mindent elkészített, az Isten az. Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában, mint szolga, a hirdetendőknek bizonyosságára, Krisztus ellenben mint Fiú a maga háza felett, akinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mind végig erősen megtartjuk.**” (Zsidó 3:1-6).*

A ház építője nyer dicsőséget. Megkérdezzük most téged: "Milyen ház az, amit ezek az emberek építenek, és ki nyer dicsőséget?" A válasz teljesen nyilvánvaló. Ezek az önjelölt királyság-építők rendkívül magas árat számolnak fel az összejöveteleiken; gyakran több mint 300 \$-t (közel 100 ezer FT) személyenként. Kereskednek Isten gyanútlan embereivel. A legrégebbi keresztyén dokumentumban a Didache-ben, ami Kr.u. 150 körül íródott, a következő tanítást találjuk:

’A küldöttek (apostol) és próféták pontosan a jó hír tanítása szerint cselekedjenek. Minden hozzád jövő küldött, fogadjon el téged, mintha te lennél az Úr. Ha szükséges a következő napra is maradhat, de ha három napig marad, akkor ő egy hamis próféta. Ha egy küldött útra kel, semmit se vigyen magával, csak annyi kenyeret, ami elég addig, míg megérkezik a szállására. Ha azonban pénzt kérne, ő egy hamis próféta.’

Egy apostol ismertető jelei

A Szentírás beszél olyan egyértelmű jelekről, amik bizonyítják, hogy egy személy valóban „követ” vagy nem. Pál szolgálatát megkérdőjelezték a korintusiak. Írt nekik és emlékeztette őket arra, hogy a szolgálatát "egy igazi apostolság jelei" kísérik. Az "apostolság jelei" rész magában foglalja azokat, amelyek az első századi gyülekezetben általánosan ismert jelek voltak, amik megerősítették azoknak a szolgálatát, akik valóban küldöttek voltak.

Az apostolság jelei: a csodák, a jelek és az erők munkálkodása.

„Apostolságomnak jelei megbizonyosodtak közöttetek sok túrésben, jelekben, csodákban és erőkben is.” (2 Korintus 12:12)

„Jelek és csodák ereje által, az Isten Lelkének ereje által; úgyannyira, hogy én Jeruzálemtől és környékétől fogva Illyriáig betöltöttem a Krisztus evangéliumát.” (Róma 15:19)

Amikor Pál az evangéliumot hirdette, akkor a teljes evangéliumot hirdette "hatalmas jelek és csodák által, Isten Szellemének ereje által." Megkérdőzünk mindenkit, akik azt gondolják magukról ma, hogy ők apostolok: bizonyos vagy benne? Kísérik azok a jelek a szolgálatodat, amelyek bizonyosságot tesznek a szolgálatod valódiságáról? Valóban igazi "küldött" vagy? Egyértelműen ez az egyetlen igazi próbája egy apostolnak. Ha ezek a jelek hiányoznak, akkor sajnálom, de nem vagy apostol.

Ha nem tudod teljes őszinteséggel azt mondani, hogy "Isten kegyelme által vagyok, aki vagyok" és ha nem a következő szavak írják le a szolgálatodat "sokat munkálkodtam. . . de nem én, hanem Isten bennem lévő kegyelme”, akkor gondold újra jobban az elhívásodat. Keresd jobban Istent és kérd meg Őt, próbálja meg a szívedet, hogy meglásd, az apostolságod emberektől vagy Istentől született – nagyravágyás vagy a kegyelem a mozgatórugója? Nincs semmi veszve, legfeljebb az ábrándjaid. Ha rájössz, hogy nem vagy apostol, mert becsapott a szíved vágya, nem veszítesz semmit, de megtudod az igazságot. Isten tudja, hogy a mi az úgynevezett szolgálatunk mögött lévő hajtóerő: a vágy, hogy elsők legyünk vagy az Ő - és az emberek szeretete.

"Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.” (Zsidó 4:12).

Lejárt annak az ideje, hogy Isten elnézze az ilyenfajta ostobaságokat. Nem irányíthatod Istent. Ha tovább folytatod ezt a játékot, el fogsz veszni.

Pál figyelmeztetett erre, amikor ezt írta:

„Akinak eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, És a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre. És azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; Hogy

kárhoztattassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban.” (2 Thesz. 2:9-12).

Az intézményes gyülekezeti éveinkben megbizonyosodtunk róla, hogy minden ismert emberi ambíció megtalálta a maga 'keresztyén köntösét'. Kedves szentek! Legyünk becsületesek önmagunkkal szemben és engedjük meg Istennek, hogy kétélű kardjával szétválassza a lelki ambíciókat, és azt, ami Isten Szellemétől született az életünkben. A test titokzatos módon nem változhat át szellemivé. Ami testből született most is, és mindig is test lesz és nem fog megdicsőülni az Ő jelenlétében. A szív reménytelenül gonosz és mindig a test legjobb arcát igyekszik mutatni. Egyedül Isten Szelleme képes a megkülönböztetésre, lerántani a leplet a gondolatainkról és szándékainkról. Ezért élő áldozatként engedjük magunkat a Nagy Főpapunk elé feltenni az oltárra, hogy ismertté tegye számunkra a titkos gondolatainkat, és lemeztelenítsen azoktól. Jobb tisztázni ezeket most, mint később!

Hadd legyen ez egy egyszerű figyelmeztetés

Isten elválaszt minket, ezért a továbbiakban már nem a magunkéi vagyunk. A továbbiakban már a gondolataink sem a magunkéi. Isten az, aki minden dolgot újjá tesz, azért munkálkodik, hogy kiformálja Krisztus gondolatait bennünk.

Isten bennünk végzett munkájának az eredménye, hogy megláttassa velünk a testünkben lévő rossz dolgokat, amikből semmi sem hasznosítható. Sok magát „keresztyénnek” nevező ember új dolgokat talál ki, hogy ezáltal elkerülje Krisztus keresztyének munkáját, ami az ambíció halálát kívánná tőle. Amikor Péter azt mondta Jézusnak *"Mentsen Isten, Uram!"* Jézus válasza találó volt: *"Távozz tőlem Sátán; bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra."* Jézus a Péterben lévő antikrisztus szelleméhez beszélt. Ez egy kemény valóság! Ahová az antikrisztus beül az pontosan az Isten temploma, azok, akik azt állítják magukról, hogy Jézus követői lennének. Ez igaz volt akkor és még inkább igaz ma. János ezt írta:

*„Fiacskáim, itt az utolsó óra; és amint hallottátok, hogy az antikrisztus eljön, így most sok antikrisztus támadt; ahonnan tudjuk, hogy itt az utolsó óra. **Közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók; mert ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna; de hogy nyilvánvalóvá legyen felőlük, hogy nem mindnyájan közülünk valók.”***
(1 János 2:18-19).

"Kiválni valahonnan" – görögül *exerchomai* – jelentése:

2a) kimenni egy gyülekezetből, azaz elhagyni azt, 2b) fizikailag nyilvánosságra kerül, v. miből keletkezik, v.miből születik, 2c) előre menni valakinek az erejével, kimenekülni a biztonságból, 2d) előjönni (a magánéletből) a világban, nyilvánosság előtt (azok, akik a vélemény újdonsága által hívják fel a figyelmet).

Az antikrisztusi szellem azért emelkedik mások fölé, hogy felhívja a figyelmet magára.

Most figyeljük meg, hogyan figyelmezteti Pál az efézusiakat:

„Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jönnek ti közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti **magatok közül is támadnak férfiak**, kik fonák dolgokat beszélnek, **hogy a tanítványokat magok után vonják**. Azért vigyázzatok, megemlékezvén arról, hogy én három esztendeig éjjel és nappal meg nem szüntem könnyhullatással inteni mindenkit.” (Ap.csel. 20:29-31).

Az az állandó hajlam, hogy kiemelkedjenek az alázatos testvérek közül és föléjük emeljék magukat, hogy magukra vonják a figyelmet és követőket gyűjtsenek, a legromlottabb és mégis a legáltalánosabb formája a bűnös emberi természetnek. A bűn embere az, *"aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be, mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát."* (2 Thessz. 2:4). Nyilvánvaló, hogy a korai apostolok halálát követően számolni kellett a hierarchia irányzatának emelkedése miatt bekövetkező erőteljes romlással. "Ne emeljétek fel magatokat, se ne adjatok helyet a lelketek túlzott bátorításának. A ti lelketek ne kapaszkodjon a nagy emberekbe, hanem az igazak és az alázatosak által hagyjátok vezetni magatokat" (Didache).

A legtöbb magamutogatás - a sok pompa és parádé - az "apostoli és prófétai mozgalom" körül ezekben a napokban ízig-vérig antikrisztusi. Ezek a férfiak és asszonyok, akik Isten szentjei fölé emelkednek, valójában becsapott emberek, és egyáltalán nem Jézus Krisztus alázatosságát mutatják be. Az írásaikat sok fejezeten keresztül olvasva azt látjuk, hogy jogot formálnak rá, hogy szolgálataikkal Isten népe fölé emelkedjenek, de nagyon keveset mutatnak be Jézusból. Talán a 'táboron kívül' lévők észrevesznek ezekből valamit, és néhány éven keresztül elhordozva az Ő szemrehányását, végül felnyílik a szemük és meglátják, hogy mi is történik valójában a keresztyénségen belül. Imádkozunk valami új, mennyből jövő dologért inkább, mint a régi katolikus rendszer szégyenének biblikus címeikkel eltakart 'melegítve tálalásáért'.

Isten áldjon téged, miként a Bárányt követed, bárhová vezet.

Fordította: Abonyi Sándor